

[Elmqvist.]

skærper man ikke Forsigtighedsmomentet ved at sige, som Lovforslaget foreslaar, at Selskaberne kan aldrig fritages for Ansvar i Tilfælde af simpel Uagtsomhed.

At Uforsigtighed er en meget hyppig Aarsag til f. Eks. Ildebrande, fremgaar netop af en Oversigt, man i den senere Tid har set baade fra Brandforsikringsselskaberne og fra Statspolitiet. Der er udarbejdet en Statistik over Uforsigtighedsbrande her i Landet i Tiden fra 1. Januar 1929 til 1. August 1929. I den Periode er der i alt tiltalt 91 Mennesker for at have foraarsaget Brande ved Uforsigtighed, og disse Brande repræsenterer en Skade til et Beløb af mellem 250 000 og 300 000 Kr. Som man ser, et meget betydeligt Antal Uforsigtighedsbrande. Og det er endda kun de Brande, i Anledning af hvilke Tiltale har fundet Sted. Udenfor ligger de Brande, i Anledning af hvilke man ikke har kunnet naa saa vidt, at man har kunnet komme til Tiltale.

Jeg skal pege paa nogle Eksempler paa Uforsigtighed som Aarsag til Ildebrande og endda ret utilladelig Uforsigtighed. Jeg skal pege paa nogle af de Eksempler, som Statspolitiet har paavist overfor Dansk Brandværnspoliti. En Mand havde som Sikrings-elementer i Kraftinstallationen indsat to almindelige Spisegafler. Desuden var en Stikledning sikret med Kobbertraad i Stedet for med de lovlige Sikringer. Gaarden brændte, og Gaardejeren fik en Bøde paa 200 Kr. og kun en Afkortning paa 4 850 Kr. i en meget stor Forsikringssum. En anden Gaardejer havde paa ulovlig Maade, men med Assistance af en Installatør, tilsluttet en elektrisk Ledning to flere Aar gamle vulkaniserede Kabledninger, som var trukket ud af en gammel Rørinstallationsledning, og som benyttedes nogle Gange og saa fik Lov til at blive liggende paa Ladegulvet, uden at den blev gjort spændingsløs. Ogsaa denne Gaard brændte; i dette Tilfælde fik Manden ingen Bøde og fuld Erstatning, medens Installatøren for sin Letsindighed maatte bøde hele 25 Kr. Men Forsikrings-selskaberne maatte for de to Brande betale over 100 000 Kr. i Erstatning.

Disse Eksempler viser, at en utrolig Uforsigtighed og Letsindighed meget ofte finder Sted og meget ofte er Aarsag til Ildebrande. Derfor tror jeg, at det er forkert at mildne Bestemmelserne i denne Forbindelse og i hvert Tilfælde forkert at gaa saa vidt, at man siger, at hvis der kun foreligger simpel Uagtsomhed, kan Selskabet ikke vedtage, at forsikrede ingen Erstatning skal have. Vil man mildne

Bestemmelserne noget, mener jeg, at man maaske til Nød kunde gaa den Vej, man er gaaet i § 18, at det ogsaa ved simpel Uagtsomhed kan overlades til Domstolene at bestemme, at Erstatningen skal nedsættes eller helt bortfalde. Gaar man den Vej, beholder man i hvert Fald dog Usikkerhedsmomentet for den uforsigtige. Men at gaa saa langt som § 20, at bestemme, at det ikke kan aftales, at Letsindighed og simpel Uagtsomhed skal have Indflydelse, mener jeg er at gaa alt for langt.

Et andet Omraade, hvor der ogsaa gives efter i Lovforslaget paa Kravet overfor de forsikrede, er § 23. En Vedtagelse om, at den sikrede, hvis han svigagtigt opgiver eller fortier en Omstændighed, der er af Betydning for Bedømmelsen af Selskabets Ansvar, skal miste sin Ret til Forsikringsydelsen, kan tilsidesættes af Retten, saaledes at Retten kan bestemme, at Erstatning alligevel trods det svigagtige Forhold helt eller delvis skal indrømmes.

Ogsaa her tror jeg, man gaar alt for vidt i Hensynet til den forsikrede. Jeg er ganske indforstaaet med, at man i videst muligt Omfang beskytter de hæderlige Forsikringstagere imod ukulant Behandling; i øvrigt er det saaledes, som det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen udtalte, at Domstolene er meget strenge paa dette Omraade og — som de vel ogsaa maa gøre det — i meget stor Udstrækning ser med milde Øjne paa de forsikrede. Men at gaa saa vidt, at man tager Risikoen væk fra dem, der svigagtigt giver urigtige Oplysninger om Forsikringsbegivenheder, synes jeg dog er at gaa vel vidt overfor disse Mennesker.

Mon det ikke er at være for human og hensynsfuld at formindske denne Risiko for de forsikrede, der dog gaar saa vidt, at de handler svigagtigt? Det vilde sikkert være mere naturligt at støtte Moralen ved at understrege, at handler man svigagtigt — og det maa erindres, at man kan lade være med at handle svigagtigt, det er man jo selv Herre over —, mister man sin Ret. Derimod at gaa den modsatte Vej og sige, at Domstolene uanset Vedtagelsen af en saadan Bestemmelse kan tillægge den paagældende Erstatning, tror jeg er at svække alt for meget den Agtpaagivenhed og den Paalidelighed, som man maa kræve af de forsikrede, ikke mindst af Hensyn til de hæderlige forsikrede, som gennem deres Præmier kommer til at betale for de Skader, som de uhæderlige forsikrede paafører Selskabet.